

2 ซามูเอล

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

บท 1

- 1** อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่สิกลากได้สองวัน
- 2** พอถึงวันที่สาม ดาวิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ขับหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ
- 3** ดาวิดถามเขาว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบท่านว่า "ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล"
- 4** ดาวิดถามเขาว่า "ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง" และเขาตอบว่า "ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย"
- 5** ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า "เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์"
- 6** ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า "บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดาวิด ซาอูลทรงยืนฟังหอกของพระองค์อยู่ และดาวิด รดบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา
- 7** เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า 'ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ'
- 8** พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า 'เจ้าคือใคร' ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า 'ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข'
- 9** พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่'
- 10** ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า"
- 11** แล้วดาวิดนึกเลื้อยของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน
- 12** และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ
- 13** และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข"
- 14** ดาวิดถามเขาว่า "ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้"
- 15** แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า "ไปซิ ฆ่าเขาเสีย" และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย
- 16** ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า "ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า 'ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้'"
- 17** ดาวิดก็ควมูคร่ำครวญคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส
- 18** (และท่านกล่าวว่า จงจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า
- 19** "ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ
- 20** อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะร่ำเรง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หนนี้จะลึงโลด
- 21** เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูก

ทอดทิ้งแล้ว โส้ของซาอูล เหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจมิไว้ด้วยน้ำมัน

22 ศัณฐานของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า

23 ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต

24 บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า

25 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน

26 โอ พี่โยนาธาน ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี

27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโศภณก็พินาศไป"

บท 2

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงขึ้นไปเถิด" ดาวิดทูลว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน" พระองค์ตรัสว่า "เมืองเฮโบรน"

2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวอิสเรเอลและอาบีกายิลแม่ผ่ายของนางบาลซาการเมล

3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน

4 และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า "ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้"

5 ดาวิดก็มิรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พุดกับเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้"

6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้กระทำการนี้

7 เพราะฉะนั้น ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย"

8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม

9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนอิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด

10 เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แดวงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด

11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

12 อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน

13 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น

14 อับเนอร์จึงพุดกับโยอาบว่า "ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด" และโยอาบตอบว่า "ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี"

15 เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน

16 ต่างก็จับศีรษะคู่อริ และปักดาบเข้าที่ศีรษะของคู่อริ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซุริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน

17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด

18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิษัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีเท่าเรืออย่างกับ

ละมั่ง

19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็ได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า "นั่นอาสาเฮลหรือ" เขาตอบว่า "ข้าเอง"

21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า "จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วกรีบเอาอาวุธของเขาไป" แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์

22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า "จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร"

23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโคคนหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง

24 แต่โยอาบกับอาบีชัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกึ่งทางตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน

25 และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง

26 แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า "จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็คม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา"

27 และโยอาบจึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ไนใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพวกรุ่นนี้เข้า"

28 โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก

29 อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม

30 โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ชำราชากรทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล

31 แต่ชำราชากรทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน

32 และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บีดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

บท 3

มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

2 ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล

3 คนที่สองชื่อ คีเลอบ บุตรนางอาบิกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาห์ราชธิดาของพัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์

4 คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาปีตัล

5 และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน

6 อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

7 ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์บุตรสาวของอัยยาร์ และอิบิเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า "เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา"

8 ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิบิเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้"

9 ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และยิ่งหนักกว่า

10 คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา"

- 11 และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์
- 12 อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า "แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด" และทูลอีกว่า "ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนาอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์"
- 13 ดาวิดตรัสว่า "ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีดดาบของชาวอูมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมีได้เห็นหน้าเรา"
- 14 แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของชาวอูว่า "ขอมอบมีดดาบของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หั่นไว้ด้วยหนังปลายองคชาตของคนฟิลิสเตียหนึ่งร้อยขึ้น"
- 15 อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีดมาจากสามของเธอ คือปิลที่เอลบุตรชายของลาอิช
- 16 แต่สามของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเธอว่า "กลับไปเสียเถิด" และเธอก็กลับไป
- 17 อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน
- 18 บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า 'เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'"
- 19 อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอลและวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ
- 20 อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน
- 21 และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า "ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามชอบพระทัยของพระองค์" ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ
- 22 ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่บริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ
- 23 เมื่อโยอาบกับกองทัพลูกพี่ลูกน้องที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า "อับเนอร์บุตรเนอธมาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ"
- 24 แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ โฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว
- 25 พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอธมาเพื่อส่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ"
- 26 เมื่อโยอาบออกมาจากการเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำที่ชื่อสิราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่
- 27 และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน
- 28 ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า "ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิรันดร์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอธ"
- 29 ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนืออวัยวะของเขาสืบไป ขออย่าให้คนที่มิสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดแขนขา ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ"
- 30 นี่แหละโยอาบกับอาบิษัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน
- 31 แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า "จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์" และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป
- 32 เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้
- 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า "ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย
- 34 มือของท่านก็มีได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย" และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก
- 35 แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิเสธว่า "ถ้าเราลืมรสขนมปังหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและยังหนักกว่า"

- 36 ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งทุกสิ่งที่กษัตริย์ทรงกระทำ
- 37 ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย
- 38 กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยังคงคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล
- 39 แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด"

บท 4

- 1 เมื่ออิชโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงเป็นทุกข์
- 2 ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย
- 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกัทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)
- 4 โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นนอกรีต เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นนอกรีต ท่านชื่อเมฟีโบเซท
- 5 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง
- 6 และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์ก็หนีไป
- 7 และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระที่บรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน
- 8 และเขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล"
- 9 แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงได้ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก
- 10 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ทีกาลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น
- 11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฝากคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น บัดนี้เราจะไม่เรียกกรังโลहितของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ"
- 12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขว่นศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

บท 5

- 1 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์
- 2 ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล'
- 3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
- 4 ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี
- 5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

- 6 กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รบกับคนเยบุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า "แกยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนดาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้" ด้วยคิดว่า "ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้"
- 7 แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งซึ่งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด
- 8 ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า "ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบุส คนง่อยและคนดาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร" เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า "อย่าให้คนดาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ"
- 9 ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน
- 10 และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
- 11 อีรามกษัตริย์เมืองโทะระได้ส่งผู้สื่อข่าวมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด
- 12 และดาวิดทรงทราบว่ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
- 13 ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก
- 14 ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โชบับ นาธัน ซาโลมอน
- 15 อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย
- 16 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท
- 17 เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง
- 18 ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม
- 19 และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า "จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่"
- 20 ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงซีกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่พุ่งใส" เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม
- 21 และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย
- 22 คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
- 23 และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน
- 24 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย"
- 25 และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบาลถึงเกเซอร์

บท 6

- 1 ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน
- 2 และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาแลยูดาห์ เพื่อทรงนำทึบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเครบู
- 3 และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกทึบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทีกับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาบินาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น
- 4 และนำออกมาจากเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกทึบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าทึบ
- 5 ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็ราเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ

- 6 และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคโน อูสซาก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะว้าวสะดุด
- 7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอูสซาค และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลานั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า
- 8 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออูสซาค จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรตอูสซาค จนถึงทุกวันนี้
- 9 ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกล่าวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า "หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร"
- 10 ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่ บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัท
- 11 หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่โอเบดเอโดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น
- 12 มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า" ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบดเอโดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี
- 13 และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน
- 14 และดาวิดก็ทรงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำส้งของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์
- 15 ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร
- 16 และขณะที่หีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมั่นประมาท
- 17 เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
- 18 และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
- 19 และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแก่คนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน
- 20 และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า "วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวะเพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ่อยแก่ผ้าอย่างไม่มีมลทินเลย"
- 21 และดาวิดตรัสตอบมีกาลว่า "เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะร่ำเร่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
- 22 เราจะถ่อมตัวของเรายังอีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากลัวว่ามีเกียรติ"
- 23 เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

บท 7

- ๑ ยูมาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พ้นจากการรบกวนด้าน
- 2 กษัตริย์ตรัสกับนาทันผู้พยากรณ์ว่า "ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน"
- 3 และนาทันทูลกษัตริย์ว่า "ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์"
- 4 แต่ยูมาในคืนวันนั้นเอง พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาทันว่า
- 5 "จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศให้เรายูหรือ
- 6 เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราก่ออิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ก็นอนกับดินที่และกับ

พลับพลา

7 ในที่ต่างๆที่เราได้เคลื่อนไปมากับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า "ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา"

8 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา

9 เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก

10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาก็ดังแต่ก่อนมา

11 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบกวนด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์

12 เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา

13 เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์

14 เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเฆี่ยนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์

15 แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรางไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรางไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พินาศ

16 ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์"

17 นาอันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

18 แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศวานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้

19 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี้ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงล้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ

20 ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์

21 ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวามะของพระองค์ และตามชอบพระทัยของพระองค์

22 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา

23 ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้ประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสยงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขา

24 ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย

25 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทซึ่งพระองค์ทรงล้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเข ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาไว้

26 ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล' และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

27 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า `เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า' เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์

28 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

29 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นที่พักพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยการพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์"

บท 8

อยุ่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟิลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมธกฮัมมาห์ได้จากมือคนฟิลิสเตีย

2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวบนเนินที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย

3 ดาวิดทรงรบชนะฮาตาดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส

4 และดาวิดทรงยึดกรรบทหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ากรรบทเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่กรรบทหนึ่งร้อยคัน

5 และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาตาดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน

6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด

7 และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาตาดเอเซอร์ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

8 และกษัตริย์ดาวิดทรงรับทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาตาดเอเซอร์

9 เมื่อโทอิ กษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสี่ของฮาตาดเอเซอร์

10 โทอิก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาตาดเอเซอร์ เพราะว่าฮาตาดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิ และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย

11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมามอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย

12 คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟิลิสเตีย อามาเลข และจากของที่รับมาจากฮาตาดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท

13 เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีอหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป

14 และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด

15 ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น

16 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิอุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ

17 ศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และเสโรอาห์เป็นราชเลขา

18 และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกรธี่และคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

บท 9

ดาวิดรับสั่งว่า "วงศวานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้หนึ่งโดยเห็นแก่โยนาธาน"

2 มีมหาดเล็กในวงศวานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าคือศิบาหรือ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ"

- 3 กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา" ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง แท้ของเขาเป็นนงเยาว์พะย่ะค่ะ"
- 4 กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร พะย่ะค่ะ"
- 5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร
- 6 เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า "เมฟีโบเชทเอ๋ย" เขาทูลตอบว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์"
- 7 และดาวิดตรัสกับท่านว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป"
- 8 และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้"
- 9 แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า "บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว
- 10 ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป" ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน
- 11 แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ" กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์"
- 12 เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท
- 13 ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ แท้ของท่านเป็นนงเยาว์ทั้งสองข้าง

บท 10

- 1 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานุนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน
- 2 ดาวิดจึงตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานุนราชโอรสของนาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา" ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน
- 3 แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานุนเจ้านายของตนว่า "พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว้าเมืองนี้เสียดอกหรือ"
- 4 ฮานุนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป
- 5 เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา"
- 6 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแต่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธโรทบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบัท เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน
- 7 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคณแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป
- 8 ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบัทและชาวเมืองเบธโรทบ กับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก
- 9 เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชนะบาอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คูนซีเรีย
- 10 ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบิซัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน

- 11 ท่านกล่าวว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งแกร่งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งแกร่งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า"
- 12 จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"
- 13 ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าไปใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ช้างศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา
- 14 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบิซัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม
- 15 ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน
- 16 ฝ่ายฮาตัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ปากแม่น้ำซางโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบัคแม่ทัพของฮาตัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า
- 17 เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์
- 18 คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น
- 19 และเมื่อบรรดาภักษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาตัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

บท 11

- 1 อยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภักษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองริบบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม
- 2 อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก
- 3 ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า "หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะค่ะ"
- 4 ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอคืนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน
- 5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า "หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว"
- 6 ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า "จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา" โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด
- 7 เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไบบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร
- 8 แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า "จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย" อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากภักษัตริย์ตามไปให้
- 9 แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน
- 10 เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า "อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ" ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า"
- 11 อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า "หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในหีบอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย"
- 12 แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "วันนี้ก็ถึงเสียทีที่เกิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป" อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น
- 13 ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน
- 14 ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์
- 15 ในลายพระหัตถ์นั้นว่า "จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูก

โจมตีสู่ตาย"

- 16 อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อูรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก
- 17 คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย
- 18 โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด
- 19 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า "เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว
- 20 ถ้ากษัตริย์กริ้วและตรัสถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยังออกมาจากกำแพง
- 21 ใครฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรูบเบเซท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโม้ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเศเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า 'อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย'"
- 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล
- 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า "ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง
- 24 แล้วทหารธนูก็ยังข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย"
- 25 ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า "เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้' เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย"
- 26 เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็เศร้าครวญด้วยเรื่องสามีของตน
- 27 เมื่อสิ้นการไว้อาลัยแล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

บท 12

- พ**ระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า "ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน
- 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก
- 3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำด้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา
- 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่แขกที่มาเยี่ยมตน"
- 5 ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธานว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
- 6 และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต"
- 7 นาธานจึงทูลดาวิดว่า "พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของชาอูล
- 8 และเราได้มอบวงศานายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศานิสราเอลและวงศานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าท่านยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกท่านนี้
- 9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคอนอัมโมน
- 10 เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า'
- 11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากกริ้วเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย
- 12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย"

- 13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า "เรากระทำการต่อพระเยโฮวาห์แล้ว" และนาธันกราบทูลดาวิดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงให้ภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม"
- 14 อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต"
- 15 แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูติ
- 16 ดาวิดก็ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยังรุ่ง
- 17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่
- 18 อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า "ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำการอันตรายต่อพระองค์เอง"
- 19 แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า "เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ" เขาทูลตอบว่า "สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ"
- 20 แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ซิลอมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย
- 21 ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า "เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร"
- 22 พระองค์รับสั่งว่า "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า 'ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่'
- 23 แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เขาจะกลับมาหาเราให้ได้"
- 24 ฝ่ายดาวิดทรงเล่าโลมใจบาทเขบาทหะของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักษาโลมอน
- 25 และทรงใช้นาธันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์
- 26 ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้
- 27 และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว
- 28 บัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกลือกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์"
- 29 ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสูจนยึดเมืองนั้นได้
- 30 ทรงรับมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก
- 31 ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เดาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

บท 13

ต่อมาภายหลังฝ่ายอัชบาโลมราชโอรสของดาวิดมีชนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ

ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมาณจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัม

โนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก

3 แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาธับบุตรชายของชิมเอห์เชษฐาของดาวิด โยนาธับนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา

4 จึงทูลถามว่า "ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โยนทูลกระหม่อมจึงชมเชยอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ" อัมโนนตอบเขาว่า "เรารักทามารีน้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา"

5 โยนาธับจึงทูลท่านว่า "ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นสร้างกระทำให้เป็นประจวบ และเมื่อเสด็จพามาเยี่ยมทูลกระหม่อม ขอกราบทูลว่า 'ขอโปรดรับสั่งทามารีน้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ'"

6 อัมโนนจึงบรรทมสร้างทำเป็นประจวบ เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดให้ทามารีน้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ"

7 ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามารที่วังรับสั่งว่า "จงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน"

8 ทามารก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมาวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น

9 และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา" ทุกคนก็ออกไป

10 อัมโนนก็รับสั่งกับทามารว่า "จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อที่จะได้รับประทานจากมือของน้อง" ทามารก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา

11 แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า "น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด"

12 เธอจึงตอบท่านว่า "ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเขลาอย่างนี้เลย

13 ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอายไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่ง ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่ทรงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน"

14 แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงชมชื่น และนอนร่วมกับเธอ

15 ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า "จงลุกขึ้นไป"

16 แต่เธอตอบท่านว่า "อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้ก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว" แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่

17 ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า "จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูไว้เสีย"

18 เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย

19 ทามารก็เอาขี้เถ้าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง

20 อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า "อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจึงนั่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย" ฝ่ายทามารจึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา

21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก

22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ชมชื่นทามารีน้องหญิงของท่าน

23 ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาโซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น

24 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์"

25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า "ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ" อับซาโลมจะยืนจะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยพระพรให้

26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า "ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด" และกษัตริย์ตรัสถามว่า "ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย"

27 แต่อับซาโลมทูลจะยืนจะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย

- 28 แล้วอับซาโลมบัญญัติฆาตเล็กลงของท่านว่า "จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเปลือยด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า 'จงตีอัมโนน' เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด"
- 29 และฆาตเล็กลงของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น
- 30 ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีสาวไปถึงดาวิดว่า "อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว"
- 31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นนั่งกลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าขัดยีนเฝ้าอยู่
- 32 แต่โยนาธับบุตรชายซีเมอาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า "ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสทั้งหมดแน่นอนเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนชมชื่นตามน้องหญิงของท่านแล้ว"
- 33 ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว"
- 34 แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา
- 35 โยนาธับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น"
- 36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย
- 37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทูลมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า
- 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี
- 39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

บท 14

ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบข่าวว่า กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม

- 2 โยอาบจึงให้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า "ขอจงสร้างทำเป็นคนไว้ทุกข์สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าขโมยน้ำมัน แต่สร้างทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว"
- 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์" แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น
- 4 เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ซบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง"
- 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า "เจ้ามีเรื่องอะไร" นางกราบทูลว่า "หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว"
- 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย
- 7 ดูเถิด หมูญาติทั้งสิ้นรวมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า 'จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวเองมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสียนั้น จะได้สาธุผู้ที่รับมรดกเสียด้วย' ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย"
- 8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า "ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า"
- 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย"
- 10 กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย"
- 11 นางก็กราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะ

ไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน"

12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า "พูดไป"

13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า "เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก"

14 คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง

15 ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนผู้หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า `หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์`

16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า'

17 และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า `ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พยาน' เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจบุตรสวรรคองค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด"

18 แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า "สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ" ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า "ขอกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด"

19 กษัตริย์จึงตรัสถามว่า "ในเรื่องทั้งสี่นี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า" หญิงนั้นทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด ไม่มีใครหลบหลีกพระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์"

20 โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งบุตรสววรรคองค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ"

21 กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า "ดูเถิด เราอนุมัติตามคำขอแล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา"

22 โยอาบก็ขับหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุลตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์"

23 โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม

24 และกษัตริย์รับสั่งว่า "ให้เขาไปอยู่วังของเขเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา" อับซาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

25 ในบรรดาอิสราเอลหาผู้ใดรูปงามน่าชมอย่างอับซาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย

26 เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนิกแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ชั่งผมของท่านได้หนักสองร้อยเชเชลตามพิภพหลวง

27 มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม

28 อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

29 แล้วอับซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เขาไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน

30 ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า "ดูซิ นาของโยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามีข้าวบาร์ลีนั่น จงเอาไฟเผาเสีย" มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผา

31 โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า "ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผาของหม่อมฉัน"

32 อับซาโลมตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า `มานี้เถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า "ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า "บัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย"

33 โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในมกายนลง ขบหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม

อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวิ่งนำหน้าห้ำหั่นคน

2 อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน" และเมื่อเขาทูลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล"

3 อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า "ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า"

4 อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า "เออ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา"

5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจูบเขา

6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

7 ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์"

8 เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์"

9 กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า "จงไปเป็นสุขเถิด" ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน

10 แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า "ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า 'อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน'"

11 มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ ทหารราบเรื่องอะไรไม่

12 ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโยนที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขา คือกิโยน การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาเฝ้าใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

13 ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า "ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว"

14 แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า "จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนาเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ"

15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ"

16 กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง

17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสैनก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล

18 บรรดาข้าราชการทั้งสैनเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรธและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป

19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์เจ้าเป็นแต่คนต่างดาว และถูกเนรเทศมาด้วย"

20 เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิดพาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด"

21 แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย"

22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า "จงผ่านไปเถิด" อิททัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก

23 เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสैनก็ร้องให้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารซิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร

24 และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสैन หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้า

ลง ฝ่ายอาบิยาธาร์ก็ขึ้นมาจากประชาชนออกจากเมืองไปหมด

25 แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า "จงหาหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย

26 แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'เราไม่พอใจเจ้า' ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด"

27 กษัตริย์ตรัสกับศาโดกว่า "ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบิยาธาร์

28 ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ"

29 ฝ่ายศาโดกกับอาบิยาธาร์จึงหาหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น

30 ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง

31 มีคนมากราบทูลดาวิดว่า "อาหิไธเฟลอยู่ในพวกคติดอกของอับซาโลมด้วย" ดาวิดกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิไธเฟลจงสำเร็จไป"

32 อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฝ้ายและดินอยู่บนศีรษะ

33 ดาวิดตรัสกับเขาว่า "ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา

34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า 'ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนนั้นใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้น' แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิไธเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา

35 ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตทราบ

36 ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็คืออยู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบิยาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด"

37 หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

บท 16

1 เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบบาหาดเล็กของเมฟีโบเซทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาภหนึ่งผูกถาดพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง

2 กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า "เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม" ศิบบาทูลตอบว่า "ลาภนี้เพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม"

3 กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า" ศิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า 'วันนีงศ์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา'"

4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า "ดูเถิด ทรัพย์สมบัติของเมฟีโบเซทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด" และศิบบากราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์"

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาธูรัม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลชื่ออิมอีบุตรชายเก-รา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง

6 และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์

7 อิมอีร้องด่าว่า "จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น

8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต"

9 อาบิฮัยบุตรชายนางเศรุยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้า

พระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์เข้าไปตัดหัวมันออกเสีย"

10 แต่กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเจ้าดำเณรพระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง เขาว่า 'จงดาวิด' แล้วใครจะพูดว่า 'ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น'"

11 ดาวิดตรัสกับอาบิชัยและข้าราชการทั้งสี่ของพระองค์ว่า "ดูเถิด ลูกของเราเองที่จะออกมาจากบั้นเอวของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเกิด ให้เขาเข้าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว"

12 บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาดำเรานี้"

13 ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายซิเมโอนก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางต่ำพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นชั้ใส่

14 กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

15 ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสี่ คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย

16 และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

17 และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า "นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า"

18 หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "มิใช่พะยะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น"

19 อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพิชิตเสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพิชิตพระองค์ฉันนั้น"

20 อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า "เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน"

21 อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดาเมียเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น"

22 เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น

23 ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระตำราของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

บท 17

1 และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า "ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้"

2 ข้าพระองค์จะไปพันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั่น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์

3 แล้วจะนำประชาชนทั้งสี่กลับมาเข้าเฝ้าพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก"

4 คำทูลนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย

5 อับซาโลมตรัสว่า "จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน"

6 เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า "อาหิโธเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา"

7 หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า "คำปรึกษาซึ่งอาหิโธเฟลให้ในครั้งนั้นไม่ดี"

8 หุซัยกราบทูลต่อไปว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งแกร่งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมี่ที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล"

9 ดูเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในปอแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งที่ใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า 'ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน'

- 10 แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบทั่วว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งแกร่ง
- 11 แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายตั้งเมืงทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง
- 12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง
- 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น"
- 14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า "คำปรึกษาของหุซัยคนอาร์คีดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟล" เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม
- 15 แล้วหุซัยจึงบอกดาวิดและอาบิยาธาร์บุโรหิตว่า "อาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้
- 16 บัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า `คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็จงให้เสด็จเข้าไปเสียเกรงว่าศัตรูและประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด"
- 17 ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสดำรงคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น
- 18 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านอูริม เขามีป่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในป่อนั้น
- 19 หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายผ้าตกออยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย
- 20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า "อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน" หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า "เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว" เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- 21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า "ขอทรงลุกขึ้นและรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้"
- 22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
- 23 เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาณาลาขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอครบแล้วเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน
- 24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง
- 25 อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบิยาธิบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ
- 26 ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
- 27 อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โขปีบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาคิรบุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม
- 28 ได้ชนที่นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ช้าวสาลี ช้าวบาร์ลี และแป้ง ช้าวข้าว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง
- 29 น้ำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร"

บท 18

- 1 ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม
- 2 และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า "เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย"
- 3 แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครั้งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้า

พระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า"

4 กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม" กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน

5 กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิทหายว่า "เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม" พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม

6 พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอเฟราอิม

7 คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น

8 การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

9 และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศีรษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน

10 มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก"

11 โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า"

12 แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า "ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิทหายว่า 'จงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น'

13 มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็จงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย"

14 โยอาบจึงว่า "เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้" ท่านก็หยิบหอลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก

15 ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย

16 โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้

17 เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่หมั่มหึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปดินแดนของตน

18 เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า "เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา" ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

19 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดคกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว"

20 โยอาบก็ตอบเขาว่า "ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอสรของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว"

21 โยอาบก็สั่งคูชี้ว่า "จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น" คูชี้ก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป

22 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดคจึงเรียนโยอาบอีกว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชี้ไปด้วย" โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป"

23 เขาตอบว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป" โยอาบจึงบอกเขาว่า "วิ่งไปเถอะ" และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชี้ไป

24 ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาหุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำฟัง

25 ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้าเขามาล่ำฟังก็คงนำข่าวมา" ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้

26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า "ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำฟัง" กษัตริย์ตรัสว่า "เขาคงนำข่าวมาด้วย"

27 ทหารยามนั้นก็กราบทูลว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรชายศาโดค" และกษัตริย์ตรัสว่า "เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี"

28 แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า "ทุกสิ่งสงบแล้ว พระเยซุ" เขาก็กราบทูลกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาสู่กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว"

29 กษัตริย์ตรัสถามว่า "อัปชาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" อาหิมาอัสทูลตอบว่า "เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของ กษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น เข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ"

30 กษัตริย์ตรัสว่า "จงหลีกมาขึ้นตรงนี้" เขาจึงหลีกไปยืนหนึ่งอยู่

31 ดุเถิด ดุซี้ก็มาถึง และดุซี้กราบทูลว่า "มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่คนบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์"

32 กษัตริย์ตรัสถามคูชี้ว่า "อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" คูชี้ทูลตอบว่า "ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด"

33 กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย"

บท 19

เราไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม"

² เพราะฉะนั้นชัยชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการไถ่ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตรของพระองค์

³ ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างลับๆกับคนหนีศึก แล้วอายแอบเข้ามา

⁴ กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดั่งว่า "โอ อัมชาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อัมชาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา"

5 โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลทูลกระหม่อมว่า "วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดาเหล่า และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย

6 เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้
ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ไยดีต่อด่านอาหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันที่ข้าพระองค์ทราบ ว่า ถ้าในวันนี้
อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย

7 ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยซูเจ้าว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้"

8 กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง" ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นของตนหมดแล้ว

9 ประชาชนทั้งสี่ก็หมกใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่า "กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา และทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอัปบาโลมออกจากแผ่นดิน

10 แต่อย่าลืมว่าเราเจมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม บัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิดภษัตริย์ให้เสด็จกลับ"

¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาซาโดกและอาบียาธารปุโรหิต รับสั่งว่า "ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคณูดาหัวว่า `ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านั้นมาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์`"

12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชื่อยกษัตริย์
กลับ'

13 และจงบอกอามาสาวว่า "ท่านมิได้เป็นกระดุกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาอาสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และยิ่งหนักกว่านั้นอีก"

14 พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย"

15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนาบษัตริย์
เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

16 ซิเมโอ บัตตราเยเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาฮิริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาสเพื่อจะจับเสด็จกษัตริย์ดาวิด

- 17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และตีบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ก็ยี่สิบคน ก็รับมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์
- 18 เขาทั้งหลายได้ข้ามทำข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ซิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน
- 19 กราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย
- 20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูกษัตริย์ ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศวานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์"
- 21 อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า "ที่ซิเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ทำผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์"
- 22 แต่ดาวิดตรัสว่า "บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันนี้ไม่ควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล"
- 23 และกษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า "เจ้าจะไม่ถึงตาย" แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา
- 24 เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ
- 25 อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า "เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา"
- 26 ท่านทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า 'ข้าจะผูกอาณัติตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์' เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนอญ
- 27 เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ
- 28 เพราะว่าวงศวานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์"
- 29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า "ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาจะแบ่งที่ดินกัน"
- 30 เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า "เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบาไปหมดเถิด พะยะคะ"
- 31 ฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป
- 32 บารซิลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มหาชนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก
- 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า "ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม"
- 34 แต่บารซิลัยทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนสรว้อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า
- 36 ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า
- 37 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูกษัตริย์ ขอทรงโปรดให้ศิมาผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร"
- 38 กษัตริย์ตรัสตอบว่า "ศิมาจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม"

- 39 แล้วประชาชนทั้งสี่ก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบบาร์ซิลลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน
- 40 กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา
- 41 แล้วดูเอ็ด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า "ในคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย"
- 42 ประชาชนยูดาห์ทั้งสี่จึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า "เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่อีกในสันเปเลียงพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ"
- 43 คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอหรือ" แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

บท 20

- 1 ฝอญูที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเชบานูตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า "เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปถิ่นที่ของตนเถิด"
- 2 ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเชบานูตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม
- 3 ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชุบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่ม่ายจนวันตาย
- 4 กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสว่า "จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย"
- 5 อามาสก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้
- 6 ดาวิดตรัสกับอาบิฮัยว่า "บัดนี้เชบานูตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา"
- 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรธ กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขาทั้งหลายก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเชบานูตรชายบิครี
- 8 เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักดาบอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดาบก็ตกลง
- 9 โยอาบจึงถามอามาสว่า "พี่ชายเอ๋ย สบาดีหรือ" และโยอาบก็เอามือขวาจับเคราอามาสจะจูบเขา
- 10 แต่อามาสไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาส ใส่ทะลัดึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบิฮัยน้องชายก็ไล่ตามเชบานูตรชายบิครีไป
- 11 ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสพูดว่า "ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป"
- 12 อามาสก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสี่มาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่
- 13 เมื่อเอาศพอามาสออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบานูตรชายบิครี
- 14 เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาห์ และบรรดาคนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย
- 15 พวกเขาก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาห์ เขาทำเชิงเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง
- 16 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า "ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี้ ฉันอยากจะพูดด้วย"
- 17 โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า "ท่านคือโยอาบหรือ" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว" นางจึงเรียนท่านว่า "ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย" ท่านก็ตอบว่า "ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว"
- 18 นางก็พูดว่า "สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด' แล้วเขาก็ตกลงกันได้"

- 19 ฉันทเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัต์ยชื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย"
- 20 โยอาบจึงตอบว่า "ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว"
- 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเซบาบุตรบิคริ ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จึงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันทจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้" หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราจะไม่ยอมให้ศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน"
- 22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเซบาบุตรชายบิคริโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังถิ่นของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้าผู้กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 23 โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบนียามบุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเกรธและคนเปเลท
- 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิซูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
- 25 เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบียาซาร์เป็นปุโรหิต
- 26 อิราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

บท 21

- ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเหตุชาอูลและวงศวานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน"
- 2 กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ชาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความรื้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์)
- 3 ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า "เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้วยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้"
- 4 คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากชาอูลและวงศวานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด" พระองค์จึงตรัสว่า "แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า"
- 5 เขากราบทูลกษัตริย์ว่า "ชายผู้ที่เราสาปแช่งพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล"
- 6 ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งชาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์" และกษัตริย์ตรัสว่า "เราจะจัดเขามาให้"
- 7 แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของชาอูล ด้วยเหตุค่าปฏิญานระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของชาอูล
- 8 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับชาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเชทกับบุตรชายห้าคนของมีคาลราชธิดาของชาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลห์
- 9 พระองค์ทรงมอบคนเหล่านั้นไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอหิ้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารลึ
- 10 แล้วนางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ้มมา
- 11 มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของชาอูลกระทำอย่างไร
- 12 ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารชาอูลบนเขากิเลอาด
- 13 พระองค์ทรงนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั้น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น
- 14 และเขาก็ฝังอัฐิของชาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของกิช

บิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้ายกย่องพระองค์ขึ้นสูงตามฟ้าเพื่อแผ่นดินนั้น

15 คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย

16 อิชปีเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเชเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย

17 แต่อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย"

18 อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัยคนหุซาห์ได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์

19 และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าบุตรชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอดผ้า

20 มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย

21 เมื่อเขาทำหายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิเมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย

22 คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

บท 22

1 ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสี่ของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์

2 พระองค์ท่านตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า

3 เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากความทารุณ

4 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า

5 เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว

6 ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ปวงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า

7 ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์

8 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว

9 คว้นออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น

10 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดที่บอบช้ำได้พระบาทของพระองค์

11 พระองค์ทรงเขยิบตนหนึ่ง และทรงเหาะไป เอย เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม

12 พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นประกายอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆที่บอบช้ำแห่งฟ้า

13 ถ่านลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์

14 พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกึกก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์

15 และพระองค์ทรงใช้ลูกธนูของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระเจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลหล

16 แล้วก็เห็นท้องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพายุพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์

- 17 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากหลาย
- 18 พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า
- 19 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
- 20 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาในที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า
- 21 พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
- 22 เพราะข้าพเจ้ารักษาสรรดาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พินาศจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
- 23 เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้เห็นจากกฎเกณฑ์ของพระองค์
- 24 ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า
- 25 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
- 26 พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มใจด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ
- 27 พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง
- 28 พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อนำเขาให้ต่ำลง
- 29 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมิดของข้าพเจ้าสว่าง
- 30 พะยะคะ ข้าพระองค์ตะลึงงันทึ่งได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้
- 31 ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
- 32 เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลานอกจากพระเจ้าของเรา
- 33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์
- 34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า
- 35 พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่งนถนุเหล็กกล้าได้
- 36 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
- 37 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลัด
- 38 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกพลานุเสียสิ้น
- 39 ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะคะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว
- 40 เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์
- 41 พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย
- 42 เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา
- 43 ข้าพระองค์ทุบตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว
- 44 พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์
- 45 ชนต่างดาวจะมาจันตต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์
- 46 ชนต่างดาวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย
- 47 พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง

- 48 พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนาชนชาติทั้งหลายลงให้ยู่ได้ข้าพระองค์
- 49 ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะย่ะค่ะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ
- 50 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
- 51 พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์"

บท 23

- ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสวดอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า
- 2 "โดยข้าพเจ้า พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวณะของพระองค์อยู่ใกล้ของข้าพเจ้า
- 3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงสั่งพระวจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
- 4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หญ้างอกออกจากดิน'
- 5 ถึงแม้ว่าวงศวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น
- 6 แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลัดไสลไป เพราะว่าเขาเมื่อหยิบก็ไม่ได้
- 7 แต่คนที่จะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน"
- 8 ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมนี่ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโนคนเอสนีย์ ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว
- 9 ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไซ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหามคนฟีลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ
- 10 ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของเท่านั้น
- 11 รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกชาวฮาราร์ คนฟีลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟีลิสเตียไป
- 12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง
- 13 ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูลัลัมในถู่เกียชัว มีคนฟีลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
- 14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม
- 15 ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า "ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้"
- 16 ทเกล้าทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟีลิสเตียเข้าไป ดักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นามถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทอกลงถวายแด่พระเยโฮวาห์
- 17 และตรัสว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเลี้ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ" เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทเกล้าทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้
- 18 ฝ่ายอาบียัษน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
- 19 ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น
- 20 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งแกร่งแห่งเมืองชับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนดุสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย

- 21 ท่านได้ฝากคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแยงเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง
- 22 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
- 23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
- 24 อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่ง在三สิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม
- 25 ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด
- 26 เฮเลศคนเปเลท อิราบุตรชายอีกเชซชาวเมืองเทโคอา
- 27 อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมนูนัยคนนุซาส์
- 28 ศัลโมนชาวอาโหไซ มาหะรียาชาวเนโทฟาส์
- 29 เฮเลบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาส์ อิทธิบุตรชายรีบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน
- 30 เบไนยาห์ชาวปิราโธน อิดดัยชาวสาธารกาอัส
- 31 อาบีอัลโบนคนอารบาส์ อัสมาวะทชาวบาธูริม
- 32 เอลียาบชาวฮาอัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งในการดาบุตรชายของยาเซน
- 33 ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของซาราร์คนฮาราร์
- 34 เอลีเฟเลทบุตรชายอาหิสะบัยบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิเศเฟลชาวกิโลห์
- 35 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ
- 36 อิกาลบุตรชายนาธันชาวโศบาส์ บานีคนกาต
- 37 เตะเลคนอัมโมน นาหะรียาชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์
- 38 อิราคนอิทไรต์ กาเรบคนอิทไรต์
- 39 อูรีอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

บท 24

พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงลงใจดาวิดตรัสว่า "จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์"

2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า "จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน"

3 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้"

4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล

5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาตไปทางยาเซอร์

6 แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะมิมโทดี และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน

7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนอีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา

8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็มายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน

9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคน ผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก"

- 11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า
- 12 "จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'"
- 13 กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า "จะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือ พระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรึกตรอง และตัดสินในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนากลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา"
- 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า "เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย"
- 15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วเวลาเช้าจนสิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบามีเจ็ดหมื่นคน
- 16 และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า "พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้" ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอารานาห์คนเยบุส
- 17 เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์เถิด"
- 18 ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า "ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอารานาห์คนเยบุส"
- 19 ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
- 20 เมื่ออารานาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อารานาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชนหน้าลงถึงดิน
- 21 และอารานาห์กราบทูลว่า "โณกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์" ดาวิดตรัสว่า "มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน"
- 22 อารานาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า "ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่นี้มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลือนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นฟืน"
- 23 ของทั้งสิ้นนี้อารานาห์ดุกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอารานาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์"
- 24 แต่กษัตริย์ตรัสกับอารานาห์ว่า "หาไม่ได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้" ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเชล
- 25 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชาด้วยเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

For other languages please go to www.wordproject.org